

Düşkün Yol Hikâyeleri

— prens · 04 Temmuz 2018

Umut mu?

En çok halıların altına süpürdüğümüz o bizi biz yapan değerler yok olup gitmek üzere gelecek emaneti ve kaygısı Sümen altı olmuş... Sen ki; zamanlara bizi de eklemek çok zor olmasa gerek katman olmuş bu devrin meyvelerini kim toplar ya da artık ekmeği şaraba banma vakti mi? Neyi kalmıştır insana kuru bir teneke teninden başka adalet ve adil olmak kime hükümdür solmuş bir gölgenin altına tutunuyor insanlar... Yazgı dağları sistem kurusu dün ak denilen gerçekler bugün

Kara hükümde, Aynalar kime dönük kime vurur dalgalar... Sarı sıcak yapıncaklara su taşıyan turnalar kurumuş özü çıkmış bir ağacın posasını topluyor karıncalar...

Dil mahkûm el kirli demem o ki düşsem yollara düşsek olmuş bu ömrün kabuklarında gezinse anılarım/ anılarım terli anılarım tarumar kırık bir vazo gibi ikiye ayırdı beynim... Cevizler tat vermiyor armutlar hormonlu...

İzini kaybetmiş mahkûmlar gibi aynı sığınağa sığınyor insanlar benim ağzım laf yapmaz arılar gibi bal yapar küfür bilmez yüreğimden tekneler dolusu küfür çıktı/yüzüm gam yarası sokaklar gibi perde kapattı...

Bu öfke sağanağına ne kadar tutunacak yürek/düşkün yollara sarsa türkülerini ağıtlarını ne kadar rahatlar bilmiyorum... Bilmiyorum karanfilin rengini salmış mıdır? Kırmızı yemenisinden ve ökse otu beyazlığında girmiş midir zifafa artık şiirler serbest midir? Hece mi? Dil mezarlığında mevtamı dedim ya/ Düşkün yollarıma haramiler üşüşmüş bana bir özgürlük çılgılığı/ Bana bir özgürlük...